

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р4 г 11/2024
13.01.2025. године
Београд

Врховни суд, судија Владислава Милићевић, одређена Годишњим распоредом послова у суду у смислу члана 7. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, у предмету предлагача АА из ..., одлучујући о приговору ради убрзања поступка, донео је дана 13.01.2025. године,

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, приговор предлагача АА из ... за убрзавање поступка у предмету Врховног суда Рев2 3650/23.

Образложење

Предлагач је 14.11.2024. године поднела Врховном суду поднесак насловљен као „приговор ради убрзања поступка“ у предмету Врховног суда Рев2 3650/23, наводећи да је 16.08.2018. године поднела тужбу против тужене Српске православне цркве ради поништаја решења о отказу уговора о раду од 31.05.2018. године и да поступак траје преко шест година, од чега делом и пред Врховним судом. Предложила је да Врховни суд донесе одлуку којом ће утврдити да јој је повређено право на суђење у разумном року у предмету Врховног суда Рев2 3650/23 и да наложи убрзање поступка у том предмету.

Одлучујући о приговору, на основу чланова 7., 9. и 10. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15 и 92/23), Врховни суд је оценио да је приговор неоснован.

Након спроведеног испитног поступка, увидом у електронски извештај писарнице Врховног суда и увидом у податке Централизованог система за управљање предметима на стандардизовани начин Врховног суда – САПС утврђено је да је предлагач у својству тужиле поднела Првом основном суду у Београду иницијални акт дана 16.08.2018. године (27.10.2020. године) ради поништаја решења о отказу уговора о раду од 31.05.2018. године, да је пресудом Првог основног суда у Београду П1 1460/20 од 02.07.2020. године одлучено о тужбеном захтеву, да је пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1104/23 од 17.03.2023. године одлуђено о жалби изјављеној против наведене пресуде, да је по ревизији туженог од 07.07.2023. године предмет Апелационог суда у Београду Гж1 1104/23, са предметом Првог основног суда у Београду П1 1460/20, достављен Врховном суду дана 03.10.2023. године, да је предмет под бројем Рев2 3650/23 дана 12.10.2023.

године предат саветнику у припремном одељењу, а дана 13.10.2023. године предат судији известиоцу, да је одлука у наведеном предмету Врховног суда донета 05.12.2024. године и предмет предат судској пракси 24.12.2024. године ради отправања из суда.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљени суд правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист СЦГ“-Међународни уговори бр. 9/03, 5/05 и 7/07, „Службени гласник РС“-Међународни уговори бр. 12/10 и 10/15), између осталог, прописано је да свако током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог органа, природа или врста предмета суђења или истраге, начина предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим и поштовање редоследа решавања предмета и законски разлози за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Разумна дужина трајања судског поступка представља оптимално потребно време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се отклонила неизвесност, а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада, чиме се обезбеђује правна сигурност странака.

Оптимално време потребно за окончање поступка је релативна категорија која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, поступања суда, природе захтева, односно значаја предмета спора за подносиоца захтева.

Имајући у виду наведене законске одредбе, у контексту утврђених чињеница, Врховни суд је закључио да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року у предмету Врховног суда Рев2 3650/23. Време трајања поступка у целини је битно мерило за примену стандарда права на суђење у разумном року. Европски суд за људска права је кроз своју праксу оквирно утврдио време трајања поступка у различитим инстанцама изражавајући мишљење да је у границама разумног рока другостепени поступак који траје до 5 година.

У конкретном случају, иницијални акт је поднет дана 16.08.2018. године, предмет Апелационог суда у Београду Гж1 1104/23, са предметом Првог основног суда у Београду П1 1460/20, достављен Врховном суду дана 03.10.2023. године, да је предмет под бројем Рев2 3650/23 дана 12.10.2023. године предат саветнику у припремном одељењу, а дана 13.10.2023. године предат судији известиоцу, да је одлука у наведеном предмету Врховног

суда донета 05.12.2024. године и предмет предат судској пракси 24.12.2024. године ради отправаљања из суда.

Имајући у виду тражену правну заштиту (поништај решења о отказу уговора о раду), Врховни суд налази да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року, без обзира на дужину трајања поступка, јер је поступак правноснажно окончан у границама разумног рока (у оквиру 5 година од подношења иницијалног акта). Право предлагача није повређено ни у поступку пред Врховним судом, јер је одлука донета 05.12.2024. године, па се поступање овог суда не може оценити као неажурно или ван разумног рока.

Осим тога, предмет је предат судској пракси 24.12.2024. године ради отправаљања из суда, па нема разлога за налагање процесних радњи које делотворно убрзавају поступак у смислу одредбе члана 11. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, што представља још један разлог за одлуку о неоснованости приговора предлагача.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 10. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Судија
Владислава Милићевић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења предлагач има право жалбе
Врховном суду, у року од 8 дана
од дана пријема решења.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић